

Molnár György.†

(Arcképe.)

A mulandó színész-dicsőségnek egy olyan mártírja került a szegényes, vas-
utcai földszintes szobában a ravatalra,
minőt aligha siratott még meg a ma-
gyar Thalia.

A nemzeti színház egy-
kori zsarnoki nagyja, bá-
mult, irigyelt művésze,
főúri hölgyek kedvence,
ki férfias szépségében a
klasszikus korra emlékez-
tetett, a bihari szármá-
zású Molnár György, tra-
gikus voltához kegyetlenül
hasznlóan végzé be földi
pályafutását és hagyta itt
azt a világot, melyben a
milyen nagyra emelkedett.
olyan szédítő bukva ke-
rült, egy néhány száz fo-
rint évi kegydíjra és fe-
lelésre . . .

Molnár György, a leg-
nevezetesebb tragikusok
egyike vala, kinek Sha-
kespearei alakításai, fé-
nyes, nagy koncepczióju
rendezői talentuma a ma-
gyar színészet történel-
mének megíróját, lapok-
keresztül kell, hogy majd
foglalkoztassa. Pályája
kezdetétől egészen addig,
a míg annak zenitjére ju-
tott, annyi fényt áraszt-
ott és annyi hasznosat
hozott a magyar színé-
szetre, hogy későbbi té-
velései, melyek különben
a hanyatlás rendes követ-
kezményei szoktak lenni e pályán, —
gyöngéd elnézésre számíthattak volna
inkább, semmint gúnya és kicsinylésre,
mely élete javában egész erővel illette őt.

A budai népszínház hatalmas sikerei,
a nemzeti színházban tovább fejlett
Shakespeare-kultusz, a népszínház egy
néhány fenomenális sikerű s egészen
molnári kivitelű látványossága, a ko-

lozsvári színháznál — fájdalom, csak
az ő vezetése alatt — elenyésztetett
deficit, mind olyan pihenő pontok szí-
nészeti életében, melyek mindegyi-
kénél egy-egy emlékkövet lehet Molnár
Györgynek állítani.

És a míg egyes alkalmazkodni tudó
középszerűségek, késő vénségükig szo-

árnyékának, hogy régi, nagy dicsősége
színhelyén időnként érezze azt a meg-
aláztatást, hogy még kegyelemkenyeret
is sokajlák . . .

Molnár György hatvankét éves ko-
rában hunyt el. Szánandó váza volt az
egykori daliás férfúnak és utolsó,
jórészt magatehetetlen éveiben arra
volt szoritva, hogy szí-
nésziskolát tartson és így
küzködjék gondtalan nyu-
galmat érdemlő napjaiban.
Szüksős helyzete még nép-
színművek írására is ra-
gadt, de e produktumai
előtt is csak a vidéki
színpadok függőyei lu-
zódtak fel.

Az újabb hírlapírói nem-
zedék kegyesen bánt el
a sok méltatlanságot ért
nagy művészszel és ugy
vidéki szerepléseit, mint
színész-iskoláját meleg jó-
indulattal karolta fel kö-
vetkezetesen.

Az utóbbi időben azon-
ban már nagyon megfo-
gyatkoztak a növendékei
is. Az öreg művész a
nyáron hazajárt a Székely-
földre, Csikmegyébe, hol
rokonai laknak. Nagyon
jó napokat élt itten a
szerető rokonság köré-
ben, de úgy látszik Csik-
megye hidegebb klímája
megártott neki s a nyár
végén betegen került
vissza a fővárosba. Itt a
betegség ágyba döntötte
s többé nem is tudott
lábra állani. Egyedül házi-

asszonya által ápolva, elhagyottan feküdt
a nagy művész, a ki egykor a magyar
színpad dicsősége elkényeztetett alakja
volt.

Temetése — mondanunk se kell —
nagy pompával ment végbe. A nagy
szegénység után fényes temetés. Már
ez nálunk így szokás.

Legyen áldott emléke!

MOLNÁR GYÖRGY.

katlan ünneplés tárgyai maradtak és
maradnak fényes anyagi körülményeik
közepette, addig Molnár Györgyöt el-
lentmondást nem tűrő természete már
idő előtt elűzte a művészi központból
és férfikora javában került bolyongani
a vidékre, meg nem nyugodva sehol;
és hosszú évek múltán ismét visszake-
rült Budapestre — romnak, multja

Gyűlölni fogja.

— Elbeszélés. —

Irta: Kováts Dezső.

Az egész abból indult ki, hogy a nyiresi vén pap már nagyon elvéhdedett. Uram Isten, az aranylakodalmát is őt esztendeje, hogy megülte! Kezdetten nem tetszeni a híveknek. Egy kicsi friss papot is szerettek volna már hallani.

Összeverődött tehát a vének közül egy deputáció s beállított a parokhiára. Ott volt az egyházi, a presziterium felénél valamivel több, az egészséget pedig vezette a kurátor. Ez történt a husvéti nagyhét szombatján. Az öreg pap éppen szembe jött a deputációval, ott találkozott vele az ajtóban, palást volt a vállán.

— Isten hozta kedves barátaim, mi jóban fáradnak ide hozzánk?

Valamelyik megrántotta a kurátor ködmönét, hogy szóljon hát.

— Hát instálom Tiszteletes Ur, egy kis fontos beszédünk volna, ha nem lennénk alkalmatlanságára.

— A világért sem. Eppen keresztlőre indultam, de miután látom, hogy Fejér István kurátor uram is itt van, úgy gondolom, hogy előbb elvégezhetjük ezt, a miért kegyelmetek fáradtak. Hát, hogy van a leánya Fejér Uram, egészen helyreállt ugye?

Fejér István uramnak erősen megfájdult a lelke, hogy ime, ő is belekerült a deputációba és rossz órát szándékozik szerezni a vén papnak, mikor éppen az ő házában akar Istennek tetsző dolgot cselekedni.

Bementek. Ott pedig nagy bajba került a deputáció. Ugyanis Ilonka a tiszteletes ur unokája meghallván a Fejér uram hangját, elébe ment az ajtóhoz s a kezébe adott egy kicsi kis köntöst.

— Ejnye be jó, hogy eljött kurátor ur, éppen most végeztem be, az unokájának szántam. Találni fog ugye? Ráncz van a derekán, meg lehet eresztetni, vagy összehuzni, a hogy éppen jó lesz.

Előre lehetett látni, hogy Fejér István uramból ma nem fog erősen könnyen folyni a szó. Egy nagyon nagy könyecsepp gyűlt a szemébe, mialatt megcsókolta a leánya kezét.

— Az Isten áldja meg kisasszony, be jó hozzánk érdemetlenekhez, — szolt és nagy gyönyörűséggel szemlélgette a szalagos apróságot a kezében. — Uram Isten, gondolta, be jól fog állani a kis embernek. Mennyi a pántlika rajta; még gyöngy is találódik!

Gyöngy ugyan nem találódott, mert az a Fejér uram könyeseppje volt, hanem szépek eléggé szép volt az a nélkül is.

Nagy Mihály uram kivált a vének közül s megnézte közelebbről azt a holmit és úgy találta, hogy a múlt nyáron éppen ilyen szépet készített a

kisasszony az ő unokájának is, most is megvan, holnap is felveszi a gyermek.

Az öreg pap pedig ott állt az asztalhoz támaszkodva és várta, hogy mi lesz már a dologból. A deputáció meg szörnyen szorongott az ajtó mellett, mivelhogy a szónok, már mint Fejér István uram még mindig nem kezdett a szóhoz, hanem nagyobb gondja volt arra, hogy a kék pántlikák valahogy meg ne gyűrődjenek, a mint összefogogatja azt az apróságot.

Végre nagy ösztökélésre hozzáfogott. Egyik kezében a kucsmáját tartotta, a másikban a köntöskét.

— Tiszteletes uram! Bűnös az ember mind a sirig. Az ember azonban arról nem tehet, mert eljön a gonosz és éjnek éjszakáján, avagy fényes nappal, örömben, avagy bubánatban rossz dolgokkal sugja tele fejét. Ime most is úgy vagyunk. Vannak közöttünk némelyek, a kik úgy gondolták, hogy — be jól fog állani a tacsónak! — hogy a tiszteletes ur immár kifáradt a hosszú hivatalban. Hogy is mondjam csak, hogy már nehézére esik a szolgálat. Hát nagy igazságuk van, magam is úgy gondolom. Mért, tiszteletes uram, nálunk az adóexekutort penzióba teszik, ha megöregedett, de az Isten szolgáját nem.

Fejér István uram felnézett a kucsmájáról az öreg pap arcába. A nap-sugarak éppen odasütöttek annak a fejére; a szónok ismét csak a földre fordította a tekintetét s azt gondolta magában, hogy ez az öreg ember úgy néz ki most, mint az apostol, glóriával a feje körül.

— Hamar be akarom azonban végezni, a mit mondani akarok, mivelhogy nem azt akarom elmondani, a mit mondani akartam. — Kiment a kisasszony? Pedig szerettem volna megkérdezni, hogy mosó ez a ruha? Nem hiszem, hogy az volna. — Igen, az Isten szolgája nyomorog a sirig. Hát tiszteletes uram, ez nincsen jól így. Mi a vének: im közös megegyezéssel azt határoztuk, hogy a parokhia dotációját felemeljük felényivel és azon fogadunk a tiszteletes ur mellé egy káplánt. Ugye atyafiak, azt határoztuk?

Az atyafiak egy szálig derék emberek voltak, nagy kő esett le a szivökről, mikor az érdemes szónak így oldotta meg a nehéz kérdést, emélfogva közös lelkesedéssel kiáltották, hogy úgy van, azt határoztuk és határozzuk!

— Köszönöm jószágukat, — szolt a pap, könyes szemekkel — az Isten megáldja érte.

Még aznap nyélbe ütötték a dolgot. Így került a vén pap mellé a fiatal káplán, a kit Sárosi Jónak hívtak.

Maga Fejér uram ment ki utána a vasúthoz négy tüzes csikóval. Azután is sokszor eldicsekedett vele, hogy azonnal megismerte, a hogy leszállott a vonatról. Micsoda bajusza volt, mi-

csoda szép arca, huszárnak való test mivolta! Ilyen csak a nyiresi káplán lehetett. — Hát még a hangja! Akár csak a nyárközépi menydörgés.

Csak úgy repült a négy állat hazafelé a káplán ural. Fejér uram az ülés alá rakta a korbácsot, pipára gyújtott és keveset beszélt, de annál nagyobbakat gondolkozott. — Kit viszen ő most, kit viszen! Örökre kár, hogy este lesz, mikorra Nyiresre érkeznek és így nem láthatják meg a falubeliek, hogy kit eszközölt ki a preszbitérium az ő vezetése alatt. — Egész menydörgés ül most csendesesen a hátulsó ülésben. Ám de vajjon találni fog-e a kathedra az ő káplánjához? Mert ez az ő káplánja. Nem; nem fog találni. Ujat kell csináltatni!

— Szundikál tiszteletes ur, kérdezte egy kissé féloldalt fordulva.

— Nem én, kurátor uram!

— Na, mert ha nem sérteném meg, szeretnék némelyeket jó előre megmondani.

— Halljuk!

— Hát a mi tiszteletes urunk immár öreg ember, de jó ember, azt megbecsülje.

— Az öreg embert mindig megbecsüljük.

— Ugy van jól, káplán ur. A feleségit tavaly nyáron temette el. Oda vette magához az özvegy leányát, a ténsasszonyt. A ténsasszony tudományos asszony, ötlet is megbecsülje, mindenkít megbecsüljön annál a háznál; a kisasszonyt pedig, — a kisasszonyt pedig — hú uram Isten, környékezz meg most engemet... Ám tudja már na a káplán ur, szeresse, mert ő belőle papné lesz; ez így határozódott el.

— De kurátor uram! Hogy én szeressem?

— Nem, ne szeresse, hanem szeresse meg, ez már muszáj, ez így határozódott el. A preszbitériális gyűlés után ősi szokás szerint befordultam az én házamba, hogy egy kisség felfrissítjük magunkat. Eppen az unokámat keresz-teltük meg Miklósnak. — Erős fucska a lelkem, csak az Isten megtartaná.

Mikor a tiszteletes ur hazament, — öreg, nem bírja sokáig, mi még ott maradtunk.

Hát aztán?

— Hát aztán! Be kíváncsi a káplán ur, folytatta István gazda hamiskás mosolylyal. A vén Boros azt mondta, hogy az ur Isten környékezett meg engem az nap, a mint hogy az úgy is volt. Olyan gondolataim támadtak, hogy az csupa áldás volt a falura. Én gondoltam ki a káplán urat is, úgy ám, el se hinné. A mikor Boros uram felemeltette ezt a dolgot, egy kicsit jól esett a lelkemnek. Mindjárt kigondoltam ezt a másikat is. Elhatároztuk, hogy nekünk csak olyan káplán kell, a ki az Ilonka kisasszonyt elveszi. Eddig van, punktum; én szókimondó ember vagyok

és punktum. — Gyi te, Fakó és punktum.

Punktum, rézpor! Mert a szerelmet csak úgy el lehet határozni.

A káplán barátunk szabadszelleme eszméikkel volt telecseppegtetve. Feltétlenül vallotta a „gondolatszabadság jogosultságát.“ A szivről, arról még nem gondolkozott „szabadszelleme jogosultsággal“, sőt egyáltalában semmiképen sem gondolkozott. — Hanem most . . . horrendum dictu! Ez nem járja! — Miféle fogás ez? Így fogják a mai világban a „szabadon gondolkozó“ fiatal embereket! — szeliden szólva ez, ez, ez rettenetes! — Hahaha! — Nem, nem csak azért sem! — Hová törpülsz el oh ember? Szabadság nem lézen tebelöled? Miért szalad oly sebesen ez a nyomorult szekér, hogy nem ugorhatik ki belőle az ember, hogy ki-törnő a nyakát! — Én rettenetesen fogok gyűlölni valakit! És ezt mondom a szabad gondolat nevében és fogadom becsületesemre. Oh én rettenetesen fogok valakit gyűlölni!

Hallod-e ezt te székehája, édesarcú leányka! Ez az ember valakit, de rettenetesen fog gyűlölni. Vagy talán a mig ott a konyhán gondozod kipiruló arccsal az izletes vacsorát, a pattogó tüztől nem hallod-e hogy ez az ember valakit rettenetesen fog gyűlölni és ezt fogadja becsületére!

Oh igen, ő gyűlölni fog valakit, a kit még nem is ismer, de a kinek az a rettenetes hibája van, hogy a vének papnének szánták.

Fejér uram azon elmélkedett ezután, hogy ime, milyen okos dolgokat tud ő kigondolni, a mikor megkörnyékeztetik. — Többet egy szót sem szólt a kisajtóig, ott is csak annyit, hogy „itt vagyunk, jójszakát!“ Azzal lekapta az ő káplánját, Istennek ajánlotta és hazahajtott. A csikók izzadtak, nem jó velők állani, mert az nem egészséges.

Jób benyitott a szobába, bemutatta magát. A vén pap patriarkhális szokás szerint megölelte, mert egy jó barátjának az unokája volt.

— Ime, itt van a leányom, özvegy — mindig elfelejttem egy idő óta az urad nevéd, — özvegy „kapitányné“ na! — Öreg az emher, felejt, — tette hozzá fájdalmas mosolylyal.

Jób kezét csókolt az asszonynak, mialatt két fiúcska ugyancsak nagyra nyitott szemmel bámulta az új bácsit.

— Hát ti hol vagytok Pista, Misi szolgálaim, bújjatok elé a mama mögöl, hogy lásson a bácsi, szól a vén pap s a fiukra mutatott a pipaszárával.

A mama biztatásaira aztán csakugyan nekibátorodtak a fiúk, nagy parulát adtak; a kisebbik, a Misi, még meg is nyalazta a tenyerét, hogy jobban szóljon. Azután pedig konfidenter belekadaszkodott az új bácsi óránlánczába, szerencse, hogy az jó erős volt.

— Nő, de üljön le Sárosi ur, kínálta Ujjfalviné, hosszú utat tett meg ma. — Hazuról jön egyenesen?

Hazuról; írta volt nekem, szólott az öreg ur, mialatt dohányt, mit tett Jób elé.

— Köszönöm, nem szoktam. — Egyenesen hazuról jövök. Egy pár hete, hogy hazakerültem Utrechthől.

Misinek erre a szóra nagy retekehetnékemje támadt és kisomfordált a konyhába Ilonkához. Ott addig lábatlankodott, nyafogott, a mig Ilonka kénytelen volt karon fogni és kitenni a szűrit.

— Mama, ne engedjék ki Misit, rossz fiú.

— Jere csak Ilonka, jere, szólott a vén pap. — Ime az unokám: Sárosi öcsém.

— Ajánlom magamat kisasszony, a káplán vagyok.

— Nem is hallottuk, a mikor megérkezett, — szólott Ilonka, el nem tudván képzelni, hogy miért pirul úgy el a káplán ur.

Azután alig válthattak egy pár szót, mert Ilonkát kiszólitották a konyhára.

— No Uram Isten, gondolta Jób, már most segíts, hogy gyűlöljek. — De becsületszavam adtam és azt megtartom. Érzem, hogy tudni fogom gyűlölni.

Van is kit! Mire is volna teremtvé az a kedves arc, az a szivbenező, mosolygó szempár, az a sugár természet, az a széke haj, ha nem arra, hogy gyűlöljék! Oh igen, ez a kis lány méltó a legmélyebb gyűlöletre, a mint azt Jób szörnyen elhatározta.

A vacsora igen kedélyesen folyt le, óbor is került elé valahonnan a pincze főnekéből a Jób tiszteletére. Hanem sajtóságos: minden hang azt kiáltotta itt, hogy gyűlölet, gyűlölet! Ha két pohár összecsendült, az mindjárt arra ment ki, hogy „gyűlölet.“ Az ablakfeletti kalitkában a tornáczon két gerle aludt; sokszor behallzott, a mint ál-mukban mély siri hangon úgy vélekedtek, hogy „gyűlölet, úgy van, gyűlölet.“

A vacsora nagyon izletes volt; egy cseppig Ilonka csinálta, hanem azért a hogy a kenyérhez ért a villa, mindjárt azt mondta, hogy gyűlölet.

Jóbnak a kerti lakásban vetettek ágyat. Akár megse vetették volna, nem tudott egy cseppet sem aludni. Kikönyökölt az ablakra és bámulta a mély-séges eget és hallgatta az éjszaka beszédét. Az se tudott egyebet mondani, mint hogy gyűlölet, gyűlölet. Ott sutogott, csengett, bongott, rezzent a bokrok közt, a levegőben: gyűlölet. Éjjeli madár repülése, toronyóra kongása mind azt vette ki. Az ör kürtölése, kakasok hangja, a legények ideszűrődő tánczeneje mit is mondhatott volna egyebet, mint mélyen, magasan, egyszerűen és cifrázva azt, hogy gyűlölet.

Nagy, nagyon nagy dolog az a gyűlölet. Jób nem tudott aludni tőle.

Egészen külön épületben volt a szál-lása, a kert közepén; az ablakán fel-futók kandikáltak be. Egész télen bent ápolta valaki s most kitétték a kerti ház díszítésére. A papi házban az utolsó világot is eloltották, elcsendesült az egész udvar.

Holnap pünkösöd első napja, prédikálni kell. Jób elővette az otthon meg-csinált beszédet; legalább eltölti vele az időt. A keresztyéni szeretetről szó-lott az.

„Szeressétek egymást, mert Ő is szeretett titeket.“ — „Egymást ne gyűlöljétek.“

Oh az a Szentírás! Hogy ellene szól az embernek, a ki gyűlölni akar. Szeresd. — Mind, mind, mind: szeresd!

Ezt a beszédet holnap nem lehet nyugodt lelkiismerettel elmondani.

Éjjel is elmult már és Jób még mindig ott ált az ablaknál és nézte a sötétséget és töprengett magában; a legények zenéje is rég elhallgatott.

Egyszerre neszt hallott az utcaajtó felől. Valaki benyult a rács között és féltetolja a reteszt. A sötétségből félig kiváló alakok lopódtak be: egy, kettő, három, négy, öt!

Ha álmos is lett volna Jób, ki ment volna az álom a szeméből. Eszébeju-tott az édesanyja intése, hogy jól el-zárja, a miéskéje van, mert faluhelyen sok a tolvaj meg a rabló. Ezek rablók lesznek, bizonyára azok. Az ajtóban még van egy sötét alak, hanem az nem jön beljebb, bizonyára vigyázni hagy-ták ott. Most int a kezével. Az egyik erre levesz a hátáról egy nagy tokot, nyaka is van neki, azt megfaesarja és közelebb tartja a füléhez. A többi is mind tart a kezében valami vékony-nyelű vastag dolgot. Az az ajtóban álló alak int, az udvaron levők közelebb mennek az ablakhoz, az egyik be is néz rajta. Az éppen az Ilonka ablaka. Most ismét int az ajtóban álló ör és működéshez készül az öt.

De már nem működhetik, mert Jób, maga se tudja, hogy egyszerre ott te-rem közöttük, derékon fogja a leg-nagyobb szerszámmal dolgozót és kite-renti az utcaajtón, hogy ledönti az őrt is. Erre a másik négy is kerekét old, el sem tudván gondolni, hogy mi lelte a társukat. Az utcaajtó előtt keresztül bukdácsolnak egymáson, alak-talan tömeggé gomolyodva a földön, azután pedig eliramodnak.

Jób visszament a szobájába azon szent meggyőződéssel, hogy ő most nagy ve-szedelemtől mentette meg a házat.

Ez a szent meggyőződése csak öt percig tartott.

Kopogtattak és feleletre se várva benyitották az ajtót. Egy borzas széke uri ember jött, vagy jobban mondva esett be rajta. Levetette magát a dí-ványra, a melle láthatólag hullámozott.

A fatu rossza. Baditz Ottó festménye után.

Baditz

— Uram, — kezdette a szót nagy későre. — uram, ön, ön, ön! . . .

Jób úgy nézett rá, mint a hogy egyáltalában az emberek szoktak nézni, mikor közel vannak a bámuláshoz.

— Kihez legyen szerencsém?

— Egy nyomorult emberhez uram, kit ön tett azzá.

—?

— Nem értem, hogy miért néz rám olyan kérdőleg.

— Talán eltévesztette, kérem, az ajtót! én Sárosi Jób vagyok, a káplán.

— Tudtam, hogy ez lesz belőle. Óh én mindent előre láttam. — Én uram, én Nemes János, segédjegyző vagyok.

— De hát nem szokták itt bejelenteni az éféle éjjeli dolgokat.

— Én vagyok a segédjegyző, a hivatalnak volt tudomása róla. — Uram tiszteli ön Ilonka kisasszonyt?

Ez bizony elég hirtelen kérdés volt.

— Kétségen kívül.

Nemes ur a hajfürtei között babrált.

— Nem úgy értem, uram. Én nyíltan beszélek. Beszéljünk nyíltan. Szereti ön Ilonka kisasszonyt?

Jób azt gondolta, hogy itt ugyan furcsa nyílt emberek vannak.

— Nyíltan megmondom uram, éppen ellenkezőleg, ha úgy tetszik.

Nemes ur felugrott a kanapéről, kicsi híja, hogy a hősünk nyakába nem borult.

szenvedély hevít, vagy is inkább megfordítva. — Ugy tetszik, hogy még most is fel vagyok egy kissé hevülve. — Kérem valóban nevetségesnek kellett feltűnnöm a káplán ur előtt az imént, de szerencse, hogy jó barátom előtt történik. Alászolgája, kérem; bocsánat, nem maradhatok többet, — hivatalos teendőim, — vénd a jegyző ur. — kérem csak gyűljön. — valóban úgy gondolom, hogy kiunt lehülök egy kissé, alászolgája.

A szegény Jób! Egész nyáron mind Nemes urnak engedelmeskedett, Ilonkát mond gyűlölte. Aztán milyen mélységes gyűlölet volt az, mindig rá gondolt.

Vándor cigányok. Greguss Imre festménye után.

— Nem értem

— De értsen meg uram! Ön szerencsétlenné, kaczagás tárgyává tett. Én tisztelője vagyok Ilonka kisasszonynak. Én éjjeli zenével akartam megtisztelni. Ön eltávolította az ablak alól a zeneszeimet. Már most tessék tanácsot adni.

Jób bizony elhült egy kissé, hogy most már ő lesz az, a kin nagyobbat fognak nevetni.

— Hát vissza kell hozni azokat a cigányokat és meg van az egész.

— Könnyű azt mondani. Nem lehet azokat már utolérni.

— Ejnye, ez nagy baj. Ezer bocsánat Nemes ur. Igazán véletlen műve az egész.

— Ön gyűlölné! Ni, füst, füst, füst! Köddé és párává lesznek bajsejtelmeim. Tehát ön gyűlöli? Oh gyűlölje, gyűlölje.

— Óh uram folytatta tovább a segédjegyző ur, ha én ezt előre tudtam volna, nem alkalmatlankodtam volna. Óh valóban bocsánatot kell kérem; kérem bocsánat, egy kicsit elragadt a hév, valóban bocsánat. Az is meglehet, hogy egy kicsit elragadt a hév. . .

— Kérem, foglaljon helyet Nemes ur, tessék rágyújtani, fel van hevülve.

— Óh kérem, meglehet, hogy egy kissé fel vagyok hevülve. Tudja mit Sárosi ur, legyünk mi jó barátok, miután úgy is mind a kettőnk közös

Egyszer, a mikor sétálni voltak, csak akkor egyszer történt, hogy szinte elfelejtette a gyűlöletet. Ilonka rendkívül kedves volt. Nemes úgy kicsit hátra maradt, valami pillangót ütött le a kalapjával a Misi gyereknek. Ilonkához legközelebb Jób volt. Kezét nyújtotta neki, hogy átsegítse egy nagyon kicsi árkon. — Hogy megszorították egymás kezét! — Ekkor szinte elfelejtette Jób a gyűlöletet.

Hanem Isten tudja, homan, arra jött a kurátor. Nem szólt semmit sem az ember, de Jób határozottan észrevette, a mint kiállhatatlan konfidenczával feléjük sandított, mintha azt

mondta volna: „Nem megmondtam? Papné lesz belőle.“

Na hát azért sem és azért sem! Nemes János ur „Naplót“ vezetett. A 13-ik laptól mindig félt; üresen hagyta egyelőre, de később azt írta rá, hogy a mai leányok és barátok hűségében az ember nem bízhatik eléggé.

Kováts Dezső.

Élet s dicsőség.

Mig hév- s erőtől duzzadt ifju mellem,
Mely büszke daczczal védett kór s baj ellen.
Tündöklő, röpke, drága, édes élet!
Megtvetve bájord én től sem vevélek.

A rengetegnek titkos suttogása,
Ujjongó gerleszivek mély varázsa,
Kelyhök kínáló, percnyi báju rózsák
Előitem álom voltak, nem valóság.

Pohár csengett, a táncz pergett körültem,
S a létnek szívből sohasem örültem;
Szilaj kedv tombolt dalban, vig kacajban,
S szívem oly csendes volt, mint néma ajkam.

Gyönyörmámorba szédült társaságban
Nem pillanatnyi élvezre, kéjre vágytam;
Megcsendült szívem titkos húrja mélyen,
S fölverte rejtejt, őrzás szenvedélyem.

Dicsőség fényes, imbolygó lidércze
Rajongó gyermekszívem megigézte.
Epedten, izzó vágyban haldokoltam
Azért, mi véghetetlen, halhatatlan.

Ifju koromnak rózsás májusában
Komor sirkertbe vitt bujdosásom:
Eladtam volna üde, ifju élttem
Egy fonnyadt, árva szál babérlevélen.

De most, hogy hálni jár belém a lélek,
Forró életvágy éget, arra kélek
Magam vádolva, tépve ugy találok:
A lét egyetlen kincsünk, mely nem álom.

Óh élet! Te veszendő, drága éden!
Beh gyönyörű vagy haldokló szemében!
Keltsd föl rám hunyó, szép napodat újra:
Hadd sirjon vágyom százezernyi húrja!

Borzadva nézek nagy és kis sirokra,
S elszántan kélek kórommal birokra:
Nem sápadt hírre, síri fényre vágyom,
Csak élni e napfényes, szép világon!

Szép nő! bár égbe nyulna szobrom orma,
Babérfaerdő nőne bár siromra:
Féltörném s örök hírem összetépvé
Gyönyörrel dobnám egy csókért elédbe!

Patyi István.

A gyilkos.

Itta: Mályvarózsa.

Eppen az ebéd-től állottunk fel. Az öreg néni és bácsi délutáni álmukra pihentek, én a konyhába mentem, míg a cselédet valami ügyben elküldték hazulról.

Egyszerű kis lakunk verendáját piros virágu futóka fonta be, kis udvarunk pedig olyan volt, mint egy virággal terített szőnyeg. Foglalkozásom mellett néztem a nyitott konyhaajtón át a szakadó esőt, hallgattam a konyhaajtó

felett lévő fecskéfészkek lakóinak csöndes, boldog csicseregését és szívtam a virágok betóduló illatát. De mintha a hulló zápor zaja közzé egy töredezett hang is vegyülne! . . .

— Mi atyánk Isten — egy koldus imádkozó szava.

Kitekintettem.

Nem a verendán, hol védelmet lelt volna, hanem a kert útján állott egy öreg koldus a szakadó esőben. Galamb-ösz, födetlen fejét mosta a hulló zápor, s összekulesolt kézzel, lehajtott fővel a mint ott állott, olyan megható kép volt, hogy elszorult láttára a szívem.

— Jöjjön beljebb jó ember! — szólítottam meg. Alázatos köszönés után megállt a konyha küszöbén kívül, s többszöri biztatásomra lépte azt át csak. Ruhája rongyos, arca barázdaszántott, egész lénye olyan megtört volt, de bánatos megtört fényű szeméből egy tiszta lélek sugára ragyogott elő, s a rongyokban, e nyomorban is volt rajta valami, a mi mély szánalmat ébresztett iránta.

Itt a küszöbön adjak-e enni neki? — kérdeztem önmagamtól. Nem! Kihoztam egy asztalkendőt és leterítettem a konyhaasztalra. Rátettem egy tányer párolgó levest, egy szelet kenyeret, egy pohár bort, odatettem az asztal elé egy széket és helyet mutattam az öregnek.

— Nem érdemlem, nem érdemlem, mondogatá halkán, s vonakodva, csak unszolásom után ült le.

Biztattam, kínáltam egy két nyájias szóval, s ugy látszott, az jobban esett a szívének, mint fáradt testének a meleg étel. — Nem érdemlem, nem érdemlem, susogá csöndesen.

Betettem sütni a délutáni kávéhoz való kalácsot, néhány darab fát dobtam a parázsra, melynek fellobanó fénye pirosra festé arcomat. Az öreg koldus figyelemmel kíséré minden mozdulatom, s a mint rátekintettem, észrevettem mint törli kezével hulló könyeit. Mi az jó öreg? Talán fáj visszaemlékeznie valamire?

— Fáj, fáj, susogá fájdalmasan. Hej, kisasszonykám, hogy is ne fájna és a mire legjobban fáj, azt nem tudom elfelejteni.

Odakönyökölttem szembe vele a fehér kis konyhaasztalra és éreztem, mint borította el a szememet egy fényes könyecsepp. Szegény öreg ember!

— Mondja inkább akisasszony nyomorult ember, mert a szegénység nem vitt volna idáig. Oh, volt nekem egykor mindenem, s most!?! Egy földönfutó koldus vagyok. Volt egy leányom is, ilyen mint a kisasszonyka. Ilyen munkás, ilyen csendes, ilyen szelid. Eppen ilyen szemei is voltak, ilyen tiszták, mint egy nefelejts kelyhén nyugvó nagy harmatcsepp.

Hát aztán hová lett mindene, hogy öregségére ilyen sorsra jutott? — kérdelem. Birtokom nagy része elégett, a

többit meg ott hagytam — és felkaczagott keserűen — mert hisz a leányom nincs többé!!

Annyi keserűség, olyan mély fájdalom rezgett át hangján, hogy kérdéseimmel nem akartam gyötörni tovább a szívét, s egész önkénytelenül tévedt ajkamra e kérdés: Hol lakik most? A városon kívül, a cigányok viskóin tul van a kőhegybe egy barlang, ott aludtam, meg ott alszom az éjjel is. Ilyen lakásaim vannak. Holnap majd megyek tovább — és ismét tovább — mig megkönnyőrül majd rajtam az irgalmas Isten. megyek, mint egy bolygó zsidó . . . S felvéve kalapját, botját, távozni készült.

— Tudja gmit jó öreg? Jöjjön erre holnap, összekeresek magának egy öltözet ruhát, közeleg a tél . . .

Az öreg elfordult, hogy ne lássam hulló könyeit, csak némán mutatott az ég felé, azután kíváncszorgott a konyhaajtón Elment, hogy ottlétét észrevette volna valaki.

Délután én a cseléddel a szőlőben voltam, s este a vacsoránál mondja a bácsi, hogy jó lesz vigyázni a koldusokra, mert 50 arany jutalom van kifizetve egynek a fejére.

Csodálkozva tekintettünk reá.

Igen, mondá komolyan, koldus ruhában egy gyilkos bujdosik most a vidéken, s átnyújtá, hogy felolvassam szemléleírását.

Hangom reszketett, bármint iparkodtam elrejtini izgatottságomat, mert felösmertem déli vendégemet benne. Es miért üldözik? — kérde néném. Egy gyilkost? — gyilkosságért, válaszolt a bácsi. Azt mondják róla, hogy egykor X. gróf gazdatisztje volt. Jómódu, derék, becsületes ember. Egyetlen leányát bálványozta, s ezt halva menthette csak ki égő háza romjaiból, melyet egy utazásból visszatérve éjjel lángokban talált.

Nem hihette, hogy meghalhatott gyermeke s egy a fővárosból másnap megérkezett híres orvos az előtünt hullaftoktól mérgezést állapított meg.

Ujabb gyötrelmem és semmi, semmi, mi világot vethetett volna az eseményre.

Alig két hét múlva a történetek után meggyilkolva találták a fiatal grófit. Minden kétséget kizárt, hogy a szerencsétlen atya — hihetőleg örültségi rohamában — volt a gyilkos. Ezt bizonyította eltünté is, ott hagyta mindenét, de hogy hova lett, azt a legszigorubb kutatás sem deríthet ki mindeddig. Azt hitték, rég elpusztult valahol. A napokban egy hajdani barátja ráösmert, beszélt is vele, s azt állítja, hogy az örültségnek semmi nyoma modorán, beszédén. Ki tudja, tehát mifele büntény jó itt napvilágra. Rögtön föl is jelentette, de akkor már arról a vidékről eltünt s most azt gyanítják, a mi vidékünkön bujdosik.

A gróf ifju neje, kit nyolcz hosszú év se vigasztalhatott meg, mely ez ese-

mény óta lefolyt, 50 aranyat tűzött ki jutalmul annak, ki elfogja.

Lebbenj tova halkan gyors röptü kis fecske! Sietve mint a gondolat, vedd könnyü szárnyadra izenetem, röppenj ama nyirkos barlang nyílása felé, hol a napi koldulás fáradoimait piheni ki egy szegény üldözött, nem sejtve a veszélyt, s csicseregél el biztató édes hangodon a mit én izenek:

Ne félj szegény öreg ember, ne félj! Mig lélegzetem visszafojtva hallgattam a bácsi beszédét, ezek valának gondolataim. De mindegyre csak remegő szívem dobogása felelt: Hátha már késő?!

II.

Tizenegyet kakukkolt az öreg óra az előszobában, mintha az is biztatott volna, midőn beszólitottam szobámba az öreg hűséges cselédet, ki nagyon szeretett engem.

— Borcsa! Eljönne-e most velem a hová vezetem, hogy engem kísérjen?

Bármily szokatlan s meglepő volt reá nézve e kérdés, habozás nélkül mondta: El.

— Köszönöm. Az Isten áldja meg érte, mert tudja Borcsa, az a levél, a mit ma a szállóba a borház verendáján feleltem, nagyon, nagyon fontos, ha azt valaki megtalálná! . . .

Jaj, Isten őrizz! Tán bizony a János urfőtől? — sópáncodott szegény jó lélek, ki sokkal jobbnak hitt engem, minthogy valótlant mondhatnék.

Erre a szóra lángba borult az arcom, s mit az említett felé küldtem gondolatban, ráleheltem azt a forró csókot drága jeggyűrűmre.

Nem volt nagyon sötét, csak egy át-suhanó felhő homályosította el néha az új hold világát, a mint én elől bő köpenyem alá rejtve, hogy Borcsa észre ne vegye az ígért öltözéket, s ő mögöttem, szépen ki értünk a városból a czigányok vaskói közzé. Ezt félelmes helynek tartották nappal is, mi azonban minden veszély nélkül értünk ki belőle. Közelgett a barlang, melyet az öreg koldus éjjeli szállásul jelölt.

Nehogy csak sejtse is Borcsa, mi járatban vagyunk, s később megtudva, nehogy eláruljon, másodsor folyamodtam azon jezsuita elv követéséhez: „A szél szentesíti az eszközt“, s roppant meggyőzőleg állíthattam, hogy egy túske ment a lábamba s e miatt nem tudok menni, mert sikerült rábírnom Borecsát minden aggódo ellenvetése daczára, hogy egyedül ment a levélért. A mint eltűnt a hegyszakadék köves részén körül-köre löppenve, odaérkeztem a barlang sötét nyílása elé.

Szegény öreg ember! Itt van-e maga?

Ki az? — hangzott mélyen belülről egy tompa hang.

En. Jöjjön gyorsan közelebb, elhozom az öltözéket.

Odavánszorgott a lábam elé.

Találkozott-e egy régi ismerősével

a napokban? — kérdém halkan sugva. Igen. De honnan tudja a kisasszony? Mert az följelentette magát, s a grófnő 50 aranyat tűzött ki jutalmul annak, ki elfogja. Meneküljön szerencsétlen az éj leple alatt, mert üldözik.

Hát azt is tudja a kisasszony akkor, — kaczagott fel kétségbeesetten — hogy gyilkos vagyok, s elmert még is jönni éjnek idején egyedül, hogy megmentsen. Hiszen nem érdemlem . . . nem érdemlem. Óh, tudja hát meg, szólt aztán felém fordulva, s talán egyedül fogla tudni azt a történetet és ne tartson engem se örültnek, se egy közönséges gyilkosnak.

Leültem egy köre. Szívemet semmi félelem, semmi aggály nem nyugtalanította. Az ég tiszta kékjéről csak éppen annyi világot árasztott az új hold, hogy az alakok, tárgyak homályos körvonala megkülönböztethető volt. Láttam, mint dől az öreg a barlang nyílásához, azután lassan, töredezetten, mintha a szivéről szakadt volna le minden szó, elkezdte beszélni:

Abba az én angyalszép, angyaljó leányomba beleszeretett a gróf. A nevelőnőben, ki házam leégésekor bent égett, szövetségesére talált. Óh, én ezt mind csak halála után tudtam meg. Honnan? Kitől? Elmondom.

Volt a pusztán egy Janó nevű hülye fiu. A mint egy este gyalog jöttem az uton, látom Janót az ut mellett ülve, hogy néhány aranyat csörget vigyorgó arczezal. Többször lopott e ficzkó, s most, midőn megszólitottam, hogy hol vette azt a pénzt, most is e gyauu ébredt fel lelkembe.

Csak úgy félvállról szólt vissza:

— A méltóságos ur adta.

— Hazudsz! — kiálték galléron ragadva.

— Nem biz én, szólt siró hangon, mint ez a hülyék természete; ne bántson az ur. inkább elmondom azt is, hogy miért adta. Azért, hogy felgyújtottam az ur házat . . .

— Te nyomorult, buta! Miket beszélsz!?

— No ne szidjon az ur, hisz ezelőtt soh' se tette! Én hordtam a méltóságos ur leveleit is a kisasszonyhoz, meg én találtam meg a kisasszony kendőjét is, ott a messze erdőben levő vadászlaknál.

Iszonyu világosság kezdett előttem derengeni. Nem mentem én törvény, igazság után, összentépett szívem csak a boszura vágyott.

Az volt a czélom, hogy szemébe nézve majd kérdőre vonom — egy kétségbeesett apa szive kiolvassa, ha csakugyan a lélek tükre a szem — ő-e a bűnös? S aztán? Ember emberrel állt szemközt, halálnak halál az ára. Ily gondolatok közt érkeztem a gróf lakására. Nem vette észre, a mint a szőnyegeken a nyitott ajtón szobájába léptem.

Íróasztala mellett ülve, nagyon elmerülve olvasott valamit.

Felé hajoltam.

Hogy Janó igazat mondott, nagyon is bizonyossá lett előttem, nem kellett még a szemébe se nézmem . . . a leányom leveleit olvasta éppen. Én is elolvastam néhány — előttem mindent felderítő — sort belőle, olaj volt az boszuból égő szívemre s mig balkezemmel kicsavartam kezéből a levélsomót, a jobbikkal keresztüllőttem.

Még kiáltani se volt ideje, pedig váltottunk egy irtózatot tekintetet, oda esett a gazember a lábamhoz . . .

Ezóta vagyok én földönfutó, ezóta bujdosom. Hadd maradjon az emberek előtt tiszta emléken az a szerencsétlen leány, az a kis sirhalom!

Oh, kisasszonykám, kisasszonykám!

— Szegény, szegény, rebegém elfojtott zokogással. S maga is szegény öreg ember . . .

— En? Én élek. Pedig hiszen megölhetném magam, folytatá. Bármilyen halál edesebb lenne, mint ez a nyomorult élet. De nem! Van Isten a fehérek felett, ostorozzon, verjen. Hogy mertem én hitvány por és féreg az Ő útjába lépni, az ő kezét megelőzni a büntetésben, a boszuállásban!?

Hadd ostorozzon, hadd büntessen a maga színe előtt. Ha elég lesz, majd magához hív. Csak nyomorult, bűnös emberek kezébe ne kerüljek . . . oh, az Isten áldja meg, hogy megmentett tőle. Mire a hajnal hasad, messze leszek én már. Óvja meg az Isten, szegény öreg!

Odaborult a lábam elé, s kezemen hirtelen két forró könnycseppet érezék.

III.

Mire Borcsa visszatért, ott ültem ismét, a hol elhagyott.

— Soh' se szóljon Borcsa erről az utról senkinek, szóltam, a mint szerencsésen hazaérkeztünk, s fogadja el tőlem e csekélységet e nap emlékeül.

Oda adtam neki egyetlen, rég őrzött aranyomat.

Dal.

(Franciából.)

Ha szeretnél! . . . Eltem bús egét
Földeritnék fényes sugarak.
Néked zengné szívem énekét:
Hogy szeress, hogy elbájojalak.
Elmondanám, elrengüem neked,
Szívem halkan súgja nékem ezt:
Hogy te vagy az, a kit úgy szeret . . .
Ha szeretnél! . . . Amde nem szeretsz!

Ha szeretnél! . . . kétség, fájdalom
Elfeledve vón, s mit szenvedék;
Árnyad volnék élet-utadon,
S boldog álmot én szónék föléd.
Utadra rózsát hint kezem:
Ugy göröngyén könnyebben mehetsz . . .
Halni érted gyönyör vón nekem . . .
Ha szeretnél! . . . Amde nem szeretsz!

Csillay Kálmán.

L E N A.

VITTORIO BERSEZIO REGÉNYE.
Olaszból fordította: V. SZŐCS GÉZA.

(Folytatás.)

XVIII.

Vihar egy fiatal leány keblében.

Lena úgy állott kis íróasztala előtt e levél elolvasása után, mintha villám sújtotta volna le. Reszkető kezében egy darabig ott tartotta a levelet, de aztán kihullott az ujjai közül a földre.

Aztán elolvasta ismét és ismét, az emberfölötti fájdalomról és végtelen szerelemről tanuskodó sorokat.

Erőt vett rajta teljesen a kétségbeesés. Most érezte csak igazán, hogy szerette, nagyon szerette Albertot Vádolta önmagát, hogy akkor este rá sem nézett ugyszólva; vádolta a sorsot, a mely olyan kegyetlenül — s teljesen ártatlanul — sújtja őt csapásaival.

Ezen közben eljött az este. Lena kinyitotta az ablakot, s figyelt folyton, ki jön, nem jelenik-e meg ablaka előtt Alberto?

Egy ideig hiába nézett, de egyszerre egy sugar férfi alakját fedezte föl az utcán. Szíve lázasan dobogott. Öröme határtalan volt.

— Ő az! Talán még egyszer meg akarja próbálni s érezte, hogy ha csakugyan ő volna, képes lenne érette lerohanni az utcára, megölelni, megcsókolni őt.

De nem ő volt. Látta az alakjáról, bajuszának állásáról, hogy nem ő.

Egy darabig ott sétált az idegen, de Lena nem jelent meg az ablaknál. Egyszerre aztán elment.

Lena visszament szüleihez és keservesen ontotta könnyeit.

— Mi bajod edesem? — kérdezték övéi.

— Semmi, semmi

— De mondd igazán.

— Hagyjatok nekem békét.

Az egész éjszakát keserű sóhajtások között töltötte szegény.

XIX.

Federico gróf.

Az Elvira marquisnő jegyese nagy lelkizavarral távozott el menyasszonya házából. Érezte, hogy a Lena képe folyton előtte van, bármit tegyen is, nem képes tőle menekülni.

Tehát csakugyan szeretné-e a szép kereskedő leányt! Vajjon nem cselekedett helytelenül, a miért felajánlotta tárczáját a Lena szüleinek.

De hát végtére is, gondolá magában, jót tettem, s ha jószívűségemet félre magyarázza valaki, ám lássa — az ő dolga.

Ő érzi, hogy egy lovagias férfinak csak így lehetett tennie.

Gondolataiból egy szolga zavarta föl, a ki levelet adott át neki

Santaflora marquisnétól érkezett.
— Szegény Elvira! — kiáltott fel a gróf, a finom, illatos levél elolvasása után.

Tehát ő aggódik, ő búsul, a miért megváltoztam uránta. Én nyomorult!

Szegény Elvira! Ő szeret engem, nem kereshetem másutt boldogságomat, mint az ő karjaiban.

... Ha nem szeretném, érzi, hogy meghalna... Szegény Elvira! El kell mennem hozzá ma este, hogy megvigasztaljam.

S aztán elolvasta a levelet ismét előlöl.

Aztán elkezdett sétálni a szobában föl s alá.

Becsengetett egy inast.

— Hamar, hozz be egy, rend fekete ruhát, kalapot, keztyűt. Öt perc alatt föl kell öltözködniem.

Meg volt.

Kocsiba ült és a Santaflora palotába hajtattott.

Ott a marquisné jött élébe, meglehetősen komoly, szigorú arccal.

— Anyám — mondá neki a gróf, tisztelettel csókolva meg a kezét — személyesen jöttem el választ adni levelére.

Önök igaza van. Elvirát nem szabad tovább aggodalmában hagyni. Tudatom önnel, hogy két nap alatt meg fog történni esküvőnk.

(Folyt. köv.)

Elégia.

Mint mult időknek emléktöredékein
Mereng a fáradott emlékezet,
Bolyong a nap sugara téveteig
Az őszi tájak hervatag vidékein.
Még vén dobfak aszu törzsökén
A déglátó pár virága kikell,
De hű dalosa más vidékre mén,
Hol zöld a lomb még, arra költözék el

És minden oly komor. Bár merre járjak
Az ismerős fák és kövek között
Egy a tanulság: élni már kifáradt
Minden és kívánja a rögt.
Vajon hat élni érdemes tovább,
Annak, kit elhagyott minden reménye,
Levetvén ezt a hitvány porcsuhát,
Helyem, ki tudja, jobban tölteném be?

Oszló poromból lenne rét virága,
Gyönyöre annak, ki élvezni vágy
S letör. Vagy fának dús gyümölcsű ága,
A szomjas utas áldna legalább.
De így? ... Mit ér e tört szív anyni közt,
Kik körülöttem vidor arccal járnak,
Kiket szerelmök rózsalánokra köt ...
Az én szerelmem bus kísértet árnya.

Mit ér? ... Ah álmainak délibábja
Nekem is festett csöndes kis tanyát,
Hol üde körben ifjú arcainkra
Vetné a tűzhely nyájas sugarát,
Hol rám mosolygván ifju feleség,
A gondbarázdát elsimitva szépen
Mezédies ajkkal ... Oh, be hű e kép,
Bár boldogságot ígért s hű egészen!

Oda, ah érzem, oda lelkeim álma,
S az életkedv és ifjuság velem.

Sivár romok közt csüggedetten állva,
Hervadni hív a hársak levele.
Hervadni! ... Már ledőlni kora sírba,
Huszonhat évvel, ifjon-öregem!
Még fiatal volt — lesz fejfámra írva —
S örülni nem birt már az életen!

Előtte volt még beljében az élet,
Remény, szerelmek, pályabér, erő,
S ifju álmok, tettvágy térfi évek,
S ha szenvedett, — család, engesztelő ...
S eldobta mind! Szerelmi búban sírva
Vigasztalást már nem lelt semmiben?
— A törtszíveknek nincsen nincsen bal-
zsamirja
Gileadban, csak a sír mélyiben? ...

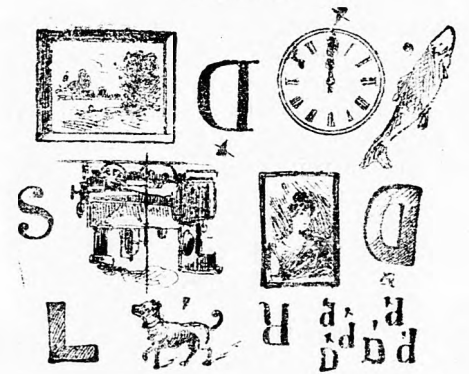
Nem, nem! kell lennie vigasztalásnak!
Az ősznek is van nyájas sugara.
A minék elébe könnyen ejte fátylat:
Szent czélnak ismerendem valaha.
— Oh, nem remélem, hogy e búszke szem
Fénysugara, haj, könnyébe olvadozna.
Soha! De az idő majd csendesen
Szívem sebét is csak bebalzsamozza.

Idő! Te vén sas; szörnyű szárnyalással,
Kijárod a világ örök körét!
Oh vigy magadul, és utunk folyása
Kerevetbe sohse vágja az ovét.
Feledjek én! S e bús völgy tájirul
Hadd szállok el a költöző madarral
Hol nyíl virág, szelid kék ég virul,
Hol újra csók vár s boldog otthon árnyal!

Deák Albert.

Képtalány.

Koczkarejtvény.

Koncz Zsigától.

A	A	A	A
A	A	J	J
L	N	N	N
N	O	O	X

E koczkákban úgy helyezendők el a betűk, hogy felülről lefelé és balról jobbra olvasva következő négy szó értelmét adják:
1. Modern betegség. — 2. Hasznos folyadék. — 3. Zola egyik regényének címe. — 4. Egy népfaj.

A mult számban közölt talányok megfejtése

A képtalányé:

Páros csillag az ég ajján,
Egyik fényes, másik halvány.

A számrejtvényé:

A kinek nincsen szeretője, bort igyék,
S hinni fogja, hogy minden lány érte ég.